

El cul | | Actualitzat el 16/11/2017 a les 11:00

Qui no coneix... Mossèn Joan Aurich, fer camí, i fer caminar

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó

El reconeixeu? És en Joan Aurich i Casals, nascut a Ripoll el 1943. I que s'ha passat més de

quaranta anys a Manresa! El teniu present, oi? De professor al Peguera o, més tard, de rector a la Mion, si n'ha fetes de coses! Fill del Joan i la Rosalina, va créixer darrere dues germanes en l'ambient menestral d'una cansaladeria. La mare, autodidacta i de tradició obrera, l'educà en l'amor al país i l'antifranquisme. I com tant d'altres nois de la seva generació, als onze anys entrà al seminari de Vic, per tal d'estudiar. A la seva promoció n'eren més de cinquanta, i ell conserva el record vivíssim d'un ambient que l'impulsaria per sempre més envers la dimensió social de l'Església. Amb Ruaix, Miserachs, Tresserras o Massana. Amb d'altres manresans tan il·lustres com en Jaume Pintó, en Joan i Jaume Sala, en Rossend Coll o Lluís Solernou. Eren els primers seixanta, viscuts sota l'ombra del Concili, en plena lluita contra el règim i sota uns vents de canvi que tindrien el punt àlgid el maig del 68. «I és clar, aquella teologia dels manuals que estudiàvem ja no ens la creïem pas!». La primera estada a Manresa data de 1966, com a diaca a Crist Rei, amb Jaume Camprodon de rector, implicat en la novetat de la catequesi a casa i ciclostil·lant temes de reflexió setmanal, en una primera aproximació a la ciutat. L'any 67 finalment decideix ordenar-se capellà, conjuntament amb el seu amic Ramon Bufí, i és destinat a Sant Joan de les Abadesses. Tres anys després vindrà a Sant Vicenç de Castellet, combinant parròquia i fàbrica tèxtil. I finalment, el 1974, torna a Manresa sense parròquia, per tal de cobrir la plaça que mossèn Tuneu deixa al Peguera: la comesa són classes de religió i la l'activitat extraescolar que pugui fomentar, amb campaments i sortides. Ara costa de creure, però en Joan es responsabilitzava ell sol de desenes d'adolescents, a Boí, a Montorro o fins Taizè... i dinamitzava des de grups de joves universitaris (MUEC) fins als de la JOC, o trenant els nous Mijac que creixien. Amb la mort de Josep Junyent, ara farà 25 anys, el Joan també vetllarà els curssets de cristiandat. I, jubilat del Peguera, esdevindrà també el rector de la parròquia de l'Esperança, a la Mion. La seva tasca sembla incansable, talment com les caminades que ha fet, arreu dels Pirineus i també als Alps, als quals ha dedicat 28 agosts de la seva vida, per tal de coronar-hi més de 50 quatemils! Queda encara el músic - toca la flauta!- i el compromís amb la independència. Perquè el Joan us defensa la República sense embuts, tot just per fer un país més digne i just. I és que, si de jove ja es va plantar a Burgos en 2 CV per denunciar aquells judicis franquistes, aquest primer d'octubre us el podíeu trobar al col·legi Serra i Húnter, apoderat per Òmnium, i defensant les urnes. Perquè de debò que és un home de fe, però dels que mai s'han desdit de l'acció.